

РЕШЕНИЕ

№ 1291

гр. София, 24.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 03.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **709** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 203 и сл., вр. чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на Държавата и общините за вреди.

Делото е образувано, след като с Решение № 681/16.01.2019 г., по адм. дело № 3997/2017 г. на Върховния административен съд, Трето отделение е отменено Решение № 2/03.01.2017 г. на Административен съд София – град, 6^{-ти} състав, по адм. дело № 3686/2014 г., в обжалваната част, по касационни жалби от ищеца Я. К. В. и от ответника – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, при Министерство на правосъдието.

Видно от мотивите на касационното решение, касационният съд е приел, че: „първоинстанционният съд не е определил датата, на която според него В. е следвало да бъде освободен от затвора; липсата на конкретика относно датата, на която според съда В. е следвало да бъде освободен от затвора, прави необосновани изводите му за извършването на неправилно изчисление относно момента на неговото освобождаване и за неиздаването своевременно на писмено нареждане за освобождаване. В този смисъл необосновани и в противоречие със закона са и изводите му за наличието на основание за ангажиране отговорността на ГД „ИН“, съответно за наличието на причинна връзка, за претърпените вреди и техния размер“. Указанията към Съда, при повторното разглеждане на делото са, да бъде изискана „нарочна справка от Затвора - С. относно изтърпяното наказание от В. по Определение № 1542 от 03.06.2011 г. и направените приспадания съобразно посоченото определение на СГС с цел

дефиниране в решението на датата, считано от която според съда В. е следвало да бъде освободен (каквато не е приобщена по делото). В справката следва да бъде изяснено значението на посоченото в приобщените в първоинстанционното делото други справки и документи, че В. е в затвора „... от 16.05.2009 г. (начало 30.04.2009 г.)“.

Настоящото дело е било възложено за разглеждане на 21^{-ви} състав, АССГ, с протокол от 22.01.2019 г., като за проведеното на 23.05.2019 г. открито съдебно заседание е съставен протокол, който не е бил подписан от докладчика. На настоящия съдебен състав делото е възложено на 11.11.2019 г.

В процесното съдебно производство ищецът не се явява и не е представляван.

Упълномощеният от ответниците ГД „ИН“ и МП юрисконсулт оспорва исковата претенция, със становище за неоснователност. Претендира за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава мотивирано заключение за неоснователност на исковата молба.

От началника на Затвора-С. е представена информация (л. 23 от делото), касаеща размера на наложените на ищеца наказания „лишаване от свобода“ и съответното изтърпяване, по периоди. Приложени са и: Определение № 1542/03.06.2011 г. на Софийски градски съд, по Н.Ч.Д. № 1128/2011 г.; Разпореждане от 14.05.2009 г., от прокурор при Софийска градска прокуратура, по преписка № 4797/2009 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като съобрази характера на производството от процесуална страна приема, указанията на касационната съдебна инстанция и доказателствата, приема следното.

Я. К. В. е предявил срещу Министъра на правосъдието и Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ иск за обезщетяване на неимуществени вреди, в общ размер на 500 000 лева, причинени му през периода от 30.06.2013 г., до 20.09.2013 г., в резултат на незаконосъобразен отказ на началника на Затвора – С. да постанови освобождаването му, както и в резултат на неупражнен контрол на министъра на правосъдието, във връзка с правомощията му по чл. 10, ал.1 и ал. 2, т.т.15, 16 ЗИНЗС. Претенциите са разграничени по следния начин: – 250 000 лв., от които 125 000 лв. за МП и 125 000 за ГД „ИН“; за лишаване от правото на свободно придвижване -100 000 лв. (по 50 000 лв. за всеки от двамата ответници); за правото на личен живот - 100 000 лв. (по 50 000 лв. за всеки от двамата ответници) и за правото да се лекува по свой избор – общо 50 000 лв. (по 25 000 лв. за всеки от двамата ответници. Ищецът е твърдял, че: е изтърпял наложеното му наказание „лишаване от свобода“, на 30.06.2013 г., поради което за времето от 01.07.2013 г., до 20.09.2013 г. е бил незаконно задържан; администрацията на Затвора - С. не е изпълнила влязло в сила на 17.10.2011 г. Определение № 1542/03.06.2011 г. на Софийски градски съд, по Н.Ч.Д. № 1128/2011 г., с което: са кумулирани няколко отделни наказания „лишаване от свобода“, наложени с отделни присъди и така определеното общо наказание е увеличено с една година и шест месеца; приспаднато е времето, през което е бил задържан под стража, във връзка с приключени наказателни, общ характер дела.

Настоящият състав на АССГ приема за установено и доказано, понеже не се оспорва от ищеца, че: въз основа на влезли в законна сила присъди ищецът е постъпил в Затвора – С. на 16.05.2009 г. за изтърпяване наказание „лишаване от свобода“, с начална дата – 30.04.2009 г., след като преди това (от 30.04.2009 г., до 15.05.2009 г., вкл.) е бил задържан в ареста на Националната следствена служба, на [улица], № 42;

от Затвора - С. е освободен на 20.09.2013 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, 14^{-ти} състав се ангажира със следните правни изводи по същество.

Видно от цитираното, влязло в законна сила на 17.10.2011 г. Определение № 1542/03.06.2011 г. на Софийски градски съд, по Н.Ч.Д. № 1128/2011 г., на Я. В. е било определено общо наказание „лишаване от свобода“, в размер на 8 г. и 06 месеца. От това наказание Съдът, предвид диспозитива на определението е приспаднал периодите на задържане под стража, изчислени от настоящия съдебен състав, както следва: 11 месеца и 20 дни + 09 дни+6 месеца и 20 дни+08 месеца и 09 дена; 1 месец и 15 дни+1 месец и 04 дни+ 02 години и 01 месец. Общият размер на приспаднатия период, през който Я. В. е бил задържан под стража или е бил с мярка за неотклонение „домашен арест“, е в размер на 4 (четири) години, 01 (един) месец и 11 (единадесет) дни. Това означава, че от определеното общо наказание 8 години и 06 месеца В. е следвало да изтърпи в Затвора още 4 (четири) години, 04 (четири) месеца и 19 (деветнадесет) дни. При този резултат и след като началото на изтърпяване на наказанието е 30.04.2009 г., крайният срок за изтърпяване е бил до 19.09.2013 г., включително. Именно в съответствие с този срок ищецът е бил освободен от Затвора – С. на следващия ден - 20.09.2013 г. Последният извод не обуславя бездействие, по смисъла на чл. 256, ал. 1 ЗПК от страна на директора на Затвора- С., по отношение на задължението му, произтичащо от разпоредбата на чл. 186 ППЗИНЗС. От това пък следва, че исковата молба е изцяло неоснователна, понеже не може да бъде ангажирана отговорността по чл. 1 ЗОДОВ на ответника Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“. За да бъде ангажирана отговорност за обезщетяване на вреди по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните предпоставки, които да са взаимно свързани, а именно: причинени вреди; незаконосъобразно (в случая) бездействие на орган или длъжностно лице на Държавата, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразните действия/бездействие, и настъпилата вреда. След като до 19.09.2013 г. ищецът В. е пребивавал в Затвора – С. на основание влезли в законна сила присъди, след определяне на едно общо наказание по тях, претенцията му за вреди (лишаване от право на свободно придвижване, от право да се лекува по свой избор, от право на личен живот) е без основание. Исковата молба, в процесната разглеждана част подлежи на отхвърляне. На ответника следва да бъде присъдено, на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ поисканото юрисконсултско възнаграждение, в размер на 300 лева, определено от Съда на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203-205, чл. 226 АПК, чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна исковата молба от Я. К. В., вх. № 9978/09.04.2014 г., срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, за обезщетяване на неимуществени вреди, в общ размер на 500 000 лева, причинени му през периода от

30.06.2013 г., до 20.09.2013 г., в резултат на незаконосъобразен отказ на началника на Затвора – С. да постанови освобождаването му.

ОСЪЖДА Я. К. В., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, при МП юрисконсултско възнаграждение, в размер на 300 лв. (триста лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: